

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2020. február 23.
(vasárnap)**

Horváth Géza

KÖVESD JÉZUST!

Énekek: 125,1; 299; 438,1

Lekció: Lk 9,57-62

Alapige: Lk 9,23

Imádkozzunk!

Hálaadással köszönjük Neked, Urunk, Jézus Krisztus, hogy hívásod hangzik még szerte ezen az egész világon. Olyan nagy kegyelem ez, hogy ennek valóságát alig-alig fogjuk fel, mert különben hogyan indulhatnánk a Te követésedre, ha meg nem szólítasz bennünket, és szelíd szemeiddel, szerető hangoddal a mi életünket meg nem szánod! Valóban úgy van, ahogy az énekekben énekeltük, hogy akkor lehetünk engedelmes, néked élő gyermekeid, hogyha kegyelmes vagy hozzánk. Köszönjük Neked, hogy ezen a mai alkalmon is a Te hívásod hangzik. Hadd kérjünk Téged, hogy igéddel szólíts meg bennünket! Köszönjük, hogy Te ismersz igazán, és Te előled elrejtenuk semmit nem lehet, hiszen látja Lelked minden bűnünket, melynek átka sújt, és mi csak kérhetjük: szabadíts, vedd le rólunk, Úristen, vedd le ezt a súlyt! Kérünk Téged, hogy hadd éljük át a Te jelenlétedet, Urunk!

Köszönjük a terített úrasztalát, amely bizonyossá tesz bennünket abban, hogy teljes a váltság, mindent elvégeztél. Köszönjük, hogy ebben láthatjuk üdvösségünket, örök életünket, hogy nem a szerint cselekszel, amilyenek vagyunk, hanem a szerint, akivé lettünk. Köszönjük az újjászüelő kegyelmedet, Urunk.

Kérünk, hogy ma is szólíts meg bennünket a Te igéddel! Adj alázatot előtte, hogy keressünk benne Téged, az örökké élő, hogy keressük benne a Te szándékodat! Hadd tudjuk kiszolgáltatni magunkat a Szentlélek ereje által és segítségével ennek az akaratnak, hogy rajtunk keresztül áradhass, ragyogjon fényed szerte, hogy betölthessük azt a hivatást, amire elhívattunk: legyünk Neked gyermekeid ezen a világon, e sokszor gonosz és hitetlen nemzedék közepette, hogy a Te nevedről tudjunk bizonyosságot tenni, és elhirdetni, hogy a Szabadító elközelgetett!

Ámen.

Igehirdetés

Isten igéjét olvasom a Lukács írása szerinti evangélium 9. fejezetének 23. verséből: „*Mondja vala pedig mindeneknek (Jézus): Ha valaki én utánam akar jőni, tagadja meg magát, és vegye fel az ő keresztyét minden nap és kövessen engem.*”

Testvéreim, Lukács evangéliumának 9. fejezetében többször előfordul az a kifejezés, hogy „Jézus követése” vagy „Jézus után menni.” A 9. fejezet végén az 57. vers-től kezdődően úgy olvassuk, hogy valaki odamegy Jézushoz, és azt mondja neki: „Követlek téged Uram, valahová mégy.” Aztán mégis azt mondja: „Uram, engedd meg nékem, hogy előbb elmenjek és eltemessem az én atyámat.” Monda pedig neki Jézus: „Hadd temessék el a halottak az ő halottaikat: te pedig elmenvén, hirdesd az Isten országát.” Monda neki egy másik is: „Követlek téged Uram, de előbb engedd meg nékem, hogy búcsút vegyek azoktól, akik az én házamban vannak.” Jézus azt mondja: „Valaki az eke szarvára veti kezét, és hátra tekint, nem alkalmas az Isten országára.”

Tehát, ebben az igeszakaszban többször előfordul ez a kifejezés, hogy „Jézus követése”. Mai igénkben nagyon megfogott engem ez a jézusi mondat: „Ha valaki én utánam akar jönni!” Nem is lesz most időnk a folytatásra, hogy „tagadja meg magát”, „vegye fel az ő keresztyét”, „kövessen engem”, hanem azt szeretném, ha a mai vasárnapon megnéznénk, hogy mit jelent ez: „Ha valaki én utánam akar jönni!”

Először néhány általános dolgot fogok elmondani, aztán pedig arra a kérdésre fogjuk keresni a választ, hogy ki követheti Jézust. Ez a megállapítás egy nagyon egyszerű megállapítás az ige alapján, hogy Jézus Krisztus az Ő követésére hív bennünket. Lehet, hogy ezt így nem is kellene megfogalmazni, olyan egyértelmű, de sokszor az az érzésem, hogy ami egyértelmű vagy annak tűnik, azt is ki kell mondani, és azt is rögzíteni kell magunkban, hogy Jézus az Ő követésére hív bennünket. Az is nagy kegyelem az ige alapján, és hadd legyen ez a második megállapítás, hogy egyáltalán lehet Jézust követnie az embernek; lehet utána menni!

Sokan úgy gondolják, hogy a vallás bizonyos szabályok, rendelkezések, elvárások megtartása, általában annak, amit a vallási vezetők kitalálnak, elrendelnek, leírnak, törvénybe iktatnak. A vallás valóban az, a hit azonban Jézus Krisztusnak a követése; Jézus Krisztus nyomában menni – ez a szó azt jelenti: utána menni, vele járni, mögötte haladni. Az idősebb testvérek még talán emlékeznek a régi énekeskönyvünkre, amiből nem véletlenül hagyták ki azt az éneket, amely úgy kezdődött, hogy „Kövessd a Jézust, kövessd még ma! Halld, miként hangzik hívó szava!” Mert ami Jézus Krisztus követésére hív, azt ki kell hagyni – vallotta az akkori vezetés 1948-ban. Ha az akkori vezetés azt mondta, hogy ami Jézus követésére hív, azt ki kell hagyni, akkor nekünk annál inkább foglalkozni kell vele!

Aztán a harmadik ilyen megállapítás hadd hangozzon így: nem érdemes Jézusról tudni úgy, hogyha nem követjük Őt, sőt, az egyik igében azt mondja Jézus, hogy még szolgálni sem érdemes Neki úgy, hogy nem követjük Őt. Emlékeztek, amikor azt mondja Jézus: aki nekem szolgál, engem kövessen, és ahol én vagyok, ott lesz az én szolgálom is? De nem azért, mert nekem szolgál, hanem azért, mert engem követ. Lehet Jézust úgy szolgálni, hogy nem követem Őt? Úgy látszik, hogy lehet. Sőt, egészen bizonyos. Tudnék példákat mondani, amikor láttam valakiknek az életében, hogy Jézust szolgálják valamiképpen, csak éppen nem követik. Voltak olyanok körülöttem, akikről el lehetett mondani, hogy vasárnap mintha Jézust követnék, de hétfőtől szombatig nem. Éppen ezért, Jézus Krisztus követése nem egy vasárnapi keresztyénséget feltételez, hanem egy életstílust, egy berendezkedést: követlek, hatalmas

Uram! Vajon igaz-e az életedre, hogy „követlek Téged”, „követlek bárhová mész”, és nincs feltétel, nincs akadékoskodás, hanem „követem lábnyomát, mindenén át”? Jézus Krisztus azt mondja: kövess engem!

Régebben volt egy olyan rejtvény, amikor egy képet kinyomtattak, és az volt aláírva, hogy „ezen a képen egy másik kép el van rejtve”. Mondjuk egy gyerekfej. Vagy el volt rejtve egy madár valahol, és néztük, hogy hol van ezen a képen madár, forgattuk így-úgy, amúgy; néztük innen, néztük onnan, és végül tényleg valahol oda volt rajzolva egy gyerekfej vagy egy madár! Amikor ezt az igét elolvastam, a Szentháromság titkát láttam meg. Ha belenézünk ennek az igének az igazságába, megnézzük a Biblia fényében, hogy ki követheti Jézus Krisztust, akkor fel kell, hogy ragyogjon előttünk a Szentháromság hatalma, ereje, nagysága, titka, a Szentháromság Isten igaz volta!

Ha valaki jönni akar én utánam – első olvasatra azt látjuk, hogy én döntöm el azt, hogy akarom-e Jézust követni vagy nem. Ha valaki jönni akar – Jézus felajánlja, hogy lehet Őt követni, aztán az ember eldöntheti, hogy akarja-e vagy nem akarja. Ha az ige fényében megnézzük, hogy Jézus követése akarat kérdése-e, akkor a Biblia alapján azt mondjuk, hogy az nem akarat kérdése. Legalábbis nem az én akaratom kérdése. Hadd hozzak erre egy példát, aztán majd igét is! Spurgeon beszélgetett egyszer valakivel egy evangelizáció után. Az ember végighallgatta Spurgeon igehirdetését, és a végén azt mondta neki: igen, uram, tudom, hogy az igehirdetés arról szólt, hogy Jézus Krisztust be kell fogadnom a szívembe. Spurgeon azt válaszolta rá: „nem, kedves, az igehirdetés nem arról szólt! Az igehirdetés, amikor szól, akkor mindig az a kérdés, hogy egyáltalán, Jézus akar-e bemenni a maga szívébe!” Spurgeon nagyon világosan tudta azt, amit Luther leírt a „Szolgai akarat” című művében, hogy az akarat szolga, tudniillik a Sátán szolgálja. A bűneset következtében az emberi akarat úgy megromlott, hogy a Rm 7,15-ben azt írja róla Pál apostol: „... nem azt mívelem, amit akarok, hanem amit gyűlölök, azt cselekszem... Most azért már nem én cselekszem azt, hanem a bennem lakó bűn.”

A bűnesetben tehát az akaratunk teljesen megromlott, a Rm 7,15 ezt elmondja, és ha a testvérek tovább olvassák, akkor meglátják, hogy éppen ezért a megromlott akaratú ember elé Pál odaállítja Jézus Krisztust. Hiszen itt sóhajt fel az apostol úgy, hogy „Óh, én nyomorult ember! Kicsoda szabadít meg?” „Ha valaki én utánam akar jönni” – de Jézus Krisztus nagyon jól tudja, hogy az ember nem akar Ő utána menni. Mindent kitalál, csak ne kelljen menni! Gyermekkoromban, emlékszem rá, hogy amikor kicsengettek, és a hittanóra következett, hogy ne kelljen részt venni rajta, mi bújtunk mindenüvé: a WC-be, a szemetes konténerbe. Minden zugot megtaláltunk, és szegény tiszteletesünk utánunk jött, fogta a fülünket, aztán vitt bennünket hittanórára. Visszagondoltam arra, dehogy akartunk mi bemenni és hallani valamit ezekről a dolgokról!

Tehát ahhoz, hogy az ember követhesse az Úr Jézust, ahhoz először is az Ő szabadító kegyelmére van szükség. Ezért mondja az ige, hogy „ha a Fiú megszabadít titeket, akkor valósággal szabadok lesztek!” Meg kell szabadítani ezt az akaratunkat, amely az Isten törvényével ellenkezik; amely az Úrral ellenkezik; amely direkt azt akarja, amit Ő nem akar, azt meg nem akarja, amit Ő akar. Ugye, ez a törvénytelenység, hogy amit Isten a törvényében előírt – mondja a Római levél –, amit Isten akar, azt én nem akarom, amit Isten nem akar, azt meg teljes gőzzel csinálom. Mindig az ellenkezőjét. Miért? Azért, mert nem tehetjük, hogy engedelmeskedjünk, mint ahogy a megkötött kezű ember képtelen valamit csinálni, mert meg van kötve. Az emberi akarat megromlott.

KÖVESD JÉZUST!

Testvérek, szeretném, ha ebben az igében most látnánk önmagunkat! Látnánk azt, hogy a bűneset mivé tette az embert! Milyen szolgává tette! Ez azért fontos, mert az ember azt hiszi, hogy ha Jézust követi, majd akkor lesz szolga. Pedig amíg nem követi, addig rab! „A bűn szolgálja gyáva rab, a Krisztusé szabad.” Azt mondja Pál apostol a kihallgatói előtt: bárcsak lennétek olyanok, mint én, e bilincsek nélkül! Ki az igazán rab? Nem Pál, akinek lelke ujjong már a Krisztusban, a megváltás csodájában, hanem azok a kihallgatók a rabok, akik nem azt tesznek, amit akarnak, hanem azt, amit gazdájuk, rabtartójuk parancsol nekik. Ezt Pál apostol világosan látta és leírta. Éppen ezért, ha a Fiú megszabadít, akkor leszek szabad az Ő követésére. Akkor tudok már elindulni utána. Szeretném, ha látnátok, hogy a dicsőség, az erőnek nagy volta az Úré! Nem az én tehetségemen, odaszánásomon, elszánásomon múlik. Mi csak azt tudjuk, amit az éneken énekelünk: „Sok szép ígérem, ó, hányszor megtagadtam. A nagy fogadkozást, hogy csak tiéd szívem. A bűnös gyengeség bús rabjának maradtam, És törvényed szerint nem éltem semmiben.” Nem vagyok képes Jézus követésére, ha csak Jézus nem hív és nem szólít meg!

Most belecsodálkoztam abba, hogy hogyan történik ez a követésre való inspirálás, hogyan történik Jézus Krisztus szabadítása, amelynek eredménye az lesz, hogy követni fogod Jézust! Az igéket megnézve arra a felismerésre jutottam, hogy akkor, ha az Úr szól. Figyeljétek meg, hogy kezdődik ez a mai ige! Nem úgy, hogy „ha valaki jönni akar én utánam”, hanem úgy, hogy „mondja vala pedig mindeneknek”. Tehát, mit csinál Jézus? „Mondja vala pedig mindeneknek.” A Jelenések könyve végén van egy olyan ige, hogy a „Lélek és a menyasszony ezt mondják: Jövel! És aki csak hallja, jöjjön, és aki akarja, vegye az élet vizét ingyen!” Így kezdődik: „A Lélek és a menyasszony ezt mondják...” Megnéztem ezeket az igéket, és mindegyik ige úgy kezdődik a Bibliában, hogy az Úr szól. Az Isten megszólal. Figyeljétek meg, az ige szerint, amikor Sámuel odamegy Élihez, hogy „tessék, szóltál”, akkor azt válaszolja neki Éli: nem én, az Úr szólt hozzád! Ha legközelebb szól, akkor ezt mondd: szólj, Uram, mert hallja a te szolgád!” És Sámuel így kezdi el követni az Urat, hogy először Isten megszólítja: Sámuel, Sámuel!

Tehát, minden ige azt mondja: a követés feltétele az, hogy Jézus szóljon! A János evangéliuma 6. fejezetét érdemes e mellé, a Lukács evangéliuma 9. fejezete mellé tenni, mert azt mondja az Úr Jézus: „ha valaki az Atyától hallott és tanult, hozzám jön”. *Tehát az fog menni Jézus Krisztushoz, aki az Atyától hallott és tanult.* Akik az igét meghallják, azok élnek. A Jn 6,44-ben azt mondja Jézus: „Senki sem jöhet én hozzám, hanem ha az Atya vonja azt.” Itt van a Szentháromság Isten első személye.

Ha elolvassuk egy igét, itt van egy kép: „hogyan ha valaki jönni akar én utánam”, és felragyog benne a Szentháromság titka! Mert azt mondja az ige: senki nem jöhet én hozzám, hanem ha az Atya vonzza azt. Miért? Azért, mert nem akar jönni. Ezért, ahol az Úr követésre akar hívni embereket, oda igét fog küldeni! A Rm 10,14-15 azt mondja: „Miképpen hinnének abban, aki felől nem hallottak? Miképpen hallanának, ha nincs prédikáló? Miképpen prédikálnak, ha nem küldetnek el?” Itt van a Szentháromság titka, akarata, hatalma, szentsége, irgalma! Nem te vagy a központban, aki majd eldöntöd, hogy akarod-e Jézust követni, hanem az az Atya, aki olyan vonzalmat ébreszt a szívedben, mint nekem hét éves koromban. A gyermekkoromból még ezt elmondom, hogy ültem, mint Euthikus, a konyhánk ablakában, és figyeltem a templomtornyot, meg a harangszót, és én hiszem és tudom, hogy Isten a vonzást ott kezdte el az életemben.

Vagy ahogy a Cselekedetek könyvében láttuk két hete, amikor arról volt szó, hogy a Szentlélek lezárta Pálék előtt az utat Kis-Ázsiába, bár ő arrafelé ment volna, és megjelent a macedón férfi, hogy „Pál, jöjj Európába, segíts nekünk Krisztussal, az evangéliummal!” Azt írja le Lukács, hogy a Szentlélek eltiltotta őket onnan, és hozta őket Európába. És történik Filippiben, Korinthusban és a többi városban a csoda. Milyen csoda! Ott van a Szentlélek, lezárja az utat. Ott nem szólal meg az ige, a másik helyen meg megszólal. A másik helyre meg odaviszi az ígét: ne félj Pál, szólj, ne hallgass, mert nekem sok népem van abban a városban! Ki fogja onnan követni Jézust? Pál azt mondja: Uram, hát ebből a városból ugyan ki követhetne Téged? Hát ez tele van utcalányokkal, tele van részeg tengerészekkel, meg kereskedőkkel, akik kihasználják ennek a két nagy csoportnak a vágyait, kiszolgálják az igényeit. Ugyan ki fog Téged itt követni? Pál nem lát követőket, de nem is az a fontos, hogy Pál lásson követőket, hanem az Úr lássa, hogy ki az, aki onnan fogja követni, és oda elküldi az ígét. Figyeljétek meg, ahol Isten akar valamit, oda elküldi az ígét: mert miképpen hinnének abban, aki felől nem hallottak!

Vagy a János evangéliuma 5. fejezetében olyan szép az, amikor meggyógyulnak a Bethesda tavánál az emberek. De hogy kezdődik az ige? „Időnként angyal szállt a tóra.” Honnan indult ki? Az Úrtól: „Időnként angyal szállt a tóra” – jött egy küldött, és aki először lépett be, az meggyógyult. Szeretném, ha felragyogna előttünk az az Úr, aki munkálja a te követésedet, aki téged elkezd vonni! Van egy ilyen énekünk, hogy „Vonj, Uram, vonj engemet, Vonj magadhoz folyton közelebb!” Jézus Krisztus von bennünket! Az Atya von bennünket! Ott van a képen a Szentháromság titka, győzelme, legyőző szeretete, amelyre az ember csak annyit tud mondani: „Szerelmed legyőzte szívemet, Ujjongva dicsérem áldott neved.” Megtörte az én akaratomat, és hívott szent hívással.

Aki azt mondja, hogy bárki jöhet Jézushoz, annak is igaza van bizonyos értelemben. Igen, bárkiből lehet követő, de a Biblia szerint olyan értelemben igaz a „bárki”, hogy jöhet a vámszedő, jöhet a parázna nő, jöhet a házasságtörő, jöhet a részeges, jöhet a drogos, jöhet gazdag, jöhet szegény, jöhet rabszolga és jöhet rabszolgatartó – látjátok Onézimusz és Filemon történetéből. Ilyen értelemben bárki jöhet, mert aki Jézus Krisztushoz jön, azt Ő ki nem veti. De ki fog jönni Jézus Krisztushoz? Az, akit az Atya vonz. „Mert senki nem jöhet én hozzám, hanem ha az Atya vonzza azt.” Ne használjuk az ígét így, kiragadva az összefüggésből, a Biblia igazságából! Bárki jöhet, mert szelíd szemeivel az Úr Jézus elfogad. Nincs olyan mélység, nincs olyan gyalázat, nincs olyan elrontott élet, amire az ember azt mondhatná, hogy nekem már nincs bocsánat! Számomra már nincsen kegyelem, nekem már nem lehet üdvösségem, mert a bibliai példák ezt mondják: de lehet, mert bárki jöhet! Jézus mégis azt mondja: ha valaki jönni akar én utánam – bár tudja, hogy nem fog jönni mindenki.

Hadd térjek vissza arra a bibliai igazságra, hogy testvérem, ezen a képen, amelyen te követed Jézust, azért van ott a Szentháromság, mert saját erődből sem a Jézus melletti döntés, sem a szoros kapun való átjutás, sem a követésben való megmaradás nem lehetséges! A Lukács evangéliuma 9. fejezetének a végén lévő ígéket azért idéztem az előbb, mert ott olyan emberekről olvasunk, akik Jézusért fellángolnak. Azt mondja az egyik: „Követlek téged, Uram, valahová mégy!” Jézus azt mondja: „A rókáknak barlangjuk van, és az égi madaraknak fészük; de az ember Fiának nincs fejét hova lehajtania.” „Ja, ez nem egy sikertörténet lesz?” Nem bizony! „Hát még azt se tudjuk, hogy hol fogunk aludni?” És valószínűleg ez az ember elmegy. A másik azt

KÖVESD JÉZUST!

mondja: „előbb hadd temessem el az atyámat!” Van valami fontosabb, és le fog maradni. „Követlek Uram, de engedd meg, hogy búcsút vegyek azoktól, akik az én házamban vannak, akik nekem kedvesek!” És ő is le fog maradni.

Tehát, testvéreim, a saját erőnkéből ez nem megy. Viszont, ha valaki Jézus Krisztust követi, akkor meg legyen bizonyos benne, hogy erre az útra Jézus hívta; erre a nyomra Ő tette rá a lábát; ezen az úton Ő fogja megőrizni, és Ő fogja hazavinni! A gazdag ifjúnál, mikor a tanítványok azt mondják, ha egy ilyen derék ember nem üdvözülhet, hát akkor kicsoda fog üdvözülni, akkor az Úr Jézus elmondja, hogy embe-reknél ez lehetetlen. Emberileg lehetetlen, de Istennél minden lehetséges!

A gazdag ifjú azt mondja, hogy „jó mester, mindezeket megtartottam ifjúságomtól fogva...”, de a saját erődből, tehetségedből, szorgalmadból, fellángolásodból nem leszel Jézus követője, viszont ha Jézus megszólít téged, akkor otthagysz a vámszedő asztalt, mint Lévi; otthagysz a halászhálót, ahogy otthagya András és Péter, és nem számoltak azzal, hogy mi marad ott az asztalon, meg mi nem, meg ebből a rengeteg halból mennyi bevételük lenne! Őket már tovább semmi nem érdekelte. Ez a Jézus követése! Hívtok minket szent hívással. A Jézus követés Isten elhívásán alapul.

És miért mondja Jézus azt, hogy mindenkinek: „mondja vala Jézus mindenkinek”, hogyha tudja, hogy nem mindenki fogja Őt követni? Pál apostol hirdeti az igét Athénban; ez a nagy tudós odaáll, és filozófusok, doktorok, meg jogászok között elkezd beszélni Krisztusról, és nincs, vagy alig van követő. Nem is alakul gyülekezet. Akkor Jézus miért mondja mindenkinek „ha valaki én utánam akar jönni”? Azért, amiért a Lukács evangéliumában, meg a Máté evangéliumában mondja: „Jeruzsálem, Jeruzsálem, hányszor akartam összegyűjteni a fiaidat, de te nem akartad.” Jézus ezért mondja, mert ez nem rajta múlt, hogy az ítélet napján ne mondhasa az ember, hogy ő erről nem tudott és nem hallott semmit. Ne legyen kibúvó! Ne legyen mentség!

Dolgozatírásnál a gyerek mibe szeret belekapaszzkodni? „Jaj, tanár néni, ezt nem tetszett még elmondani!” Ebbe mindig belekapaszkodtunk akkor is, ha igaz volt, akkor is, ha nem. Hátha elfelejtette, hogy tényleg elmondta, mert nem akartunk dolgot írní. „Ezt még nem vettük!” Hogy az ítélet napján ne mondhasa az ember, hogy ezt nem vettük! Hogy ne mondhasd azt: én erről nem hallottam, hogy van Szentháromság, hogy van vonzás, hogy van hívás, hogy van gondoskodó atyai szeretet, amely prédikálja az evangéliumot.

Ha Jézus Krisztust vagy Pál apostolt senki nem követte, Jézus evangelizációja akkor is száz százalékgig eredményes. Jeremiást vajon hányan követték? Talán Jeremiás az Ószövetségnek az a prófétája, akinek a nevéhez a legkevesebb „eredmény” fűződik. Úgy is prófétált Jeremiás, hogy aki akarja hallja, aki nem akarja, nem hallja! És Jeremiás száz százalékgig eredményes volt. Miért? Azért, mert elvégezte azt, amire Isten elhívta, és amivel Isten megbízta. Mégsem jött senki? Nem, de elmondta, mert aki hallotta, annak nem lesz mentsége, hogy ő erről nem tudott semmit.

Amikor a Lukács evangéliuma 16. fejezetében azt olvassuk, hogy meghalt a gazdag, és felemelte szemeit a pokolban, nem kezd mentegetőzni, hanem azon igyekszik, hogy az öt testvére ne kerüljön oda. És tudja, hogy az a megoldás, hogy Lázár menjen vissza, és tegyen nekik bizonyosságot, mert ha valaki a halottak közül visszamegy hozzájuk, megtérnek. „Küldd el Lázárt!” Kell egy küldött! Csak az a baj, hogy ezzel elkésett. De ő nem mondja: én erről nem tudtam semmit! Azt sem tudtam, mi a törvény, mi az Isten elvárása! Ő tudta, hogy mi az Isten elvárása; és megnémul, s nem tud, és nem mond semmit.

A János evangéliuma 6. fejezetében azt mondja Jézus: „minden, amit nekem ad az Atya, hozzám jön.” Tehát, hogyha én Jézus Krisztust követem, akkor az azért lehetséges, mert az az előzménye, hogy az Atya engem Krisztusnak adott. Megváltásra, megtartásra, megőriztetésre, és Jézus Krisztus majd úgy visz oda téged az Atya elé egykor, hogy „Atyám, akiket nekem adtál, azokat megőriztem, azokat összegyűjtöttem, pásztortoltam”. Lásd meg, testvérem, hogy az Úr követése milyen nagy dolog! Milyen nagy kegyelem, – nem az, hogy követed, – hanem az, hogy követetted Őt! És mi a hétköznapokban dilemmázunk, tördeljük a kezünket, hogy Jézus szerint döntsünk-e vagy ne; menjünk-e utána hűségesen vagy ne; alárendeljük-e Neki a hétköznapjainkat vagy ne, és nem vesszük észre, hogy a képen ott van a Szentháromság egy Isten dicsősége!

Egyedül Neki add a dicsőséget! A Jelenések könyvéből vett ige, ami a Sárospataki Református Kollégium jelmondata, a bejáratnál van felírva: Féljétek az Istent, és neki adjatok dicsőséget! Azért, hogyha te követed Jézust, akkor az Istennek add a dicsőséget! Tiéd, Uram, a dicsőség, miénk legfeljebb a mi orcánk pirulása! Te hívtál szent hívással, ezért Neked tartozom engedelmességgel, hűséges követéssel, szeretettel. Te menj elől, Uram, nem akarlak megelőzni Téged! Te menj elől, és cselekedd a Te lelkeddel, hogy szememet le ne vegyem Rólad!

Eszembe jutott, hogy az autósok nagyon félnek a ködtől, és lehet, hogy sokan vannak, akik ilyenkor azt szeretik, ha előttük megy egy kocsi, mert akkor annak a piros lámpáját látva kényelmesebben haladhat, mert nem az utat kell igazán nézni, hanem csak a piros lámpát előtte. Én sokszor pórul járok, mert száznegyvennel elszuhan az a piros lámpa, aztán már megint nincs előttem semmi. Akkor néha lassítok, hadd előzzön meg egy kocsi, hogy megint lássam a piros lámpát, mert úgy biztonságosabb haladni! „Ha valaki jönni akar én utánam...” Testvérek, így kövessük Jézus Krisztust! Így érdemes utána menni, így nézni Őt, mert biztos, hogy jó helyre vezet; biztos, hogy vezet bennünket; és biztos, hogy célba fogunk érni, mert Ő az út, az igazság és az élet!

Szeretném, ha áldanád és magasztalnád a Szentháromságot, aki elvégezte az üdvösségedet, meg az enyémet! Aki késszé tett bennünket akaratának cselekvésére. A zsidókhhoz írt levélben kéri azt a levél írója az olvasóktól, hogy „tegyen késszé titeket minden jóra, akaratának cselekvésére!” Miért? Azért, mert a megváltott akarat is még mindig újból, és újból ellenkezni akar, de már figyel arra is, hogy mit akar Ő. Már tud figyelni arra is, hogy „mit akarsz Uram, hogy cselekedjem?” – ezt kérdezték az újjászületett emberek is. Ezért áldott legyen Isten, aki megromlott akaratunkat megelevenítette azért, hogy már arra is tudjunk figyelni, amit Ő akar!

Szeretnék kérni, testvérem, figyelj arra ezen a héten is, hogy mit akar Jézus, hogy előtted megy-e! Egyszer egy szabadult iszákos elment a kocsmá mellett, és megérintette a kocsmá gőze. Gondolkozott, hogy bemenjen-e. Aztán hirtelen eszébe jutott, hogy neki már megváltott akarat van, és akkor megkérdezte az Úr Jézust: Te is bejössz? S megértette, hogy Jézus nem menne be a kocsmába, akkor neki sem kell bemennie. Ilyen a megtisztított akarat: követlek, Uram! - Te bemennél, Uram? – Én nem. – Akkor én sem! Szánjuk oda magunkat az Úr követésére, mert az ember így lesz emberré! Az ember így teljesedik ki igazán, és lesz a teremtés rendjének valamennyire megfelelő isteni képmása, hogyha követi Jézust. Mondd te is velem együtt ma: követlek, hatalmas Uram!

Ámen.

KÖVESD JÉZUST!

Imádkozzunk!

Köszönjük, Úr Jézus Krisztus, hogy míg itt a földön jártál, olyan láthatóvá is lettél. Nemcsak az Ige hangzott, nemcsak a Lélek munkálkodott, hanem még valóságosan is lehetett Téged követni. Köszönjük, hogy mi is boldogok lehetünk, bár nem látunk, de hitben mégis követünk, és mégis elhittük, hogy te vagy a Krisztus, az élő Isten szentje. Köszönjük, hogy így hangzik el Péter hitvallása is, mert ugyan hogyan lehetne követni Téged, míg valaki fel nem ismeri Benned, hogy ki vagy Te, hogy miért érdemes követni!

Bocsásd meg, Urunk, ha mi is sokszor hátranézünk, vagy oldalra figyelünk; mindig vagy nagyon sokszor mérlegelünk még, mint a tanítvány, aki azt kérdezte, hogy mi lesz hát a jutalmunk? Köszönjük, Úr Jézus, hogy olyan boldogan mutatod nekünk a célt, amely felé mehetünk. Engedd meg, hogy a hétköznapiakban kövessünk Téged! Írd be szívünkbe, hogy nem érdemes tudni Rólad, csak úgy, ha valóban követünk is. Add, hogy oda tudjuk szólni magunkat élő, szent és Neked kedves áldozatul!

Köszönjük, hogy megtartottál bennünket a követésben mind ez ideig. Köszönjük, hogy Te vonzottál a követésre. Engedd, hogy türelmesek legyünk azokkal, akiket úgy veszünk körül, hogy szeretnénk, ha követnének Téged, de most még nem látjuk, hogy ez igaz lenne! Engedd, hogy tudjuk, nem a mi sikerünk vagy sikertelenségünk eredménye lesz az, hanem egyedül a Te kegyelmed munkája.

Kérünk, áldd meg a betegeinket! Imádkozunk gyászolóinkért. Köszönjük azoknak a testvéreknek az életét, akiket ezen a héten hívtál haza közülünk. Köszönjük, Urunk, hálaadással, hogy Te vezetsz bennünket mindhalálig. Köszönjük, ha megerősítesz minket a hitben, hogy a Tied vagyunk, Hozzád tartozunk; hogyha szívünkbe írod, hogy akár élünk, akár meghalunk, az Úréi vagyunk. Engedd, hogy ezen a héten is követhessünk döntéseinkben, feladatainkban, bizonyágtételünkben, szavainkban! Vezess bennünket Jézusunk, s mi Véled indulunk!

Ámen.

438,1 ének

1. Hallottuk, Jézus, miképpen hívogatsz,
Sietünk hozzád, tudjuk, hogy megnyugtatsz.
Vállunkat nyomja nagy terhünk súlya,
Félünk, erőnket hogy felülmúlja.
Fáradtak vagyunk, régóta emeljük,
Mert együtt jött ez a világra velünk;
Jézus, terhünktől légy szabadítónk,
Fáradtságunkban légy megújítónk.